

porušena, a že žaloba není odůvodněna proto, že toto zvláštní ujednání o náhradě případné škody nebylo prokázáno. V žalobě bylo tvrzeno, že žalovaní za úsluhu, poskytnutou jim zápůjčkou 5.000 Kč, se zavázali, že po dobu nejméně čtyř roků budou čepovati výhradně jen pivo žalujícího pivovaru, ohledně prvního žalovaného oba nižší soudy tuto úmluvu přijaly za prokázánu a dovolateli jest přisvědčiti, že za případné porušení této úmluvy žalovaný ručí již podle zákona (§ 1295 obč. zák.) bez ohledu na to, zda bylo takové ručení ještě zvlášť ujednáno. Dovolací soud dále nesdílí právního názoru soudu druhé stolice, že by odporovalo dobrým mravům, kdyby žalující strana mohla nutiti žalovaného, by odebíral pivo jedině od ní ještě v době, když již měla celou pohledávku i s příslušenstvím zaplacenou, pokud se týče, by dovolatel za tohoto stavu věci vymáhal na žalovaném náhradu ušlého zisku, a že úmluva týkající se závazku žalovaného, odebíratí po dobu 4 let pivo výhradně od žalujícího pivovaru, byla od začátku nicotnou ve smyslu §u 879 obč. zák., poněvadž se přičí dobrým mravům. Podle zjištění odvolacího soudu mělo 5.000 Kč, jež žalovaný dluhoval žalující straně za odebrané pivo a jež mu ponecháno bylo jako zápůjčka, býti spláceno tím způsobem, že při každém odebraném hektolitru piva bylo uplatiti 10 Kč, nejméně však 1.600 Kč ročně, takže bylo počítáno s tím, že splácení může trvati přes tři roky. Zároveň se první žalovaný zavázal, odebíratí po dobu nejméně čtyř let pivo výhradně od žalujícího pivovaru. Dle toho jde tu jednak o úmluvu o splácení dluhu určitým způsobem, jednak o související sice s tím, ale přece do jisté míry též samostatný (slovo: nejméně) závazek k odběru piva po dobu čtyř let, při čemž tento závazek s hlediska hospodářského byl ekvivalentem za to, že žalující pivovar dlužný peníz zatím nevymáhal. Za tohoto stavu věci nelze uznati, že by tato úmluva se přičila dobrým mravům a že by z toho důvodu byla nicotnou, když závazek k odběru piva byl omezen na určitou, dohlednou dobu, nepřevyšující značně dobu, s kterou strany počítaly ku splácení dluhu, takže již proto nelze mluvití o tom, že by tento závazek sám o sobě mohl ohroziti provoz živnosti žalovaného, nebo dokonce i jeho existenci; to tím méně, když žalující strana onen závazek žalovaného pokud se týče nároky z jeho porušení plynoucí mohla a může uplatňovati jen tehdy, byla-li sama ochotna řádně dodávati, což ostatně v tomto případě plyne již z povahy věci. Z uvedeného je zřejmo, že neobstojí žádný z důvodů, z nichž odvolací soud dospěl k zamítnutí žaloby i ohledně prvního žalovaného (čís. 4 §u 503 c. ř. s.), nýbrž naopak dlužno uznati, že žalovaný, když — jak nesporno — porušil smlouvu o odběru piva po dobu 4 let, o jejíž platnosti a závaznosti nelze pochybovati, jest dovolateli práv z náhrady škody. Jelikož pak, pokud jde o výši zažalované škody v nižších stolicích nebyla učiněna potřebná zjištění, nezbylo, než rozsudky obou nižších stolic v dotčené části zrušiti a věc vrátiti prvnímu soudu k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.

Čís. 6062.

Zákon ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n. o konečné úpravě rakouských a uherských válečných půjček.

Předpis Šu 15 zák. vztahuje se na každý lombard, poskytnutý na válečné půjčky.

Předpisem Šu 15 zák. jest stanovena přesně a určitě povinnost zástavního věřitele přijati odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení jistinného dluhu, zajištěného válečnými půjčkami, jsou-li splněny další náležitosti, v prvé řadě, by věřitel byl předložil zastavené válečné půjčky k výměně za odškodňovací dluhopisy. Jakmile tato podmínka byla splněna, jest zástavní věřitel povinen přijati odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení jistinného dluhu, ať dlužník o to přímo žádal anebo jinak projevil vůli souhlasnou s Šem 15. Stačí, jen když věřiteli známo, že u dlužníka jsou splněny náležitosti Šu 15 a že dlužník uplatnil nárok, by věřitel přijal dluhopisy na místě placení. Nezáleží na tom, zda se tak stalo před podáním žaloby o zaplacení jistiny či teprve za sporu, dokud nebyla pohledávka věřiteli zaplacena nebo dlužníku nebylo uloženo její zaplacení pravoplatným soudním rozhodnutím.

(Rozh. ze dne 25. května 1926, R II 114/26.)

Banka Č. domáhala se jako právní nástupkyně banky D. na žalované zaplacení 9.124 Kč z důvodu obchodního spojení (konto válečných půjček), při čemž prohlásila, že jest ochotna uvolnit 9.000 Kč nom. válečných půjček, jež jsou u ní v depotu žalované, při plném zaplacení, pokud jest to přípustným ve smyslu zákonitých předpisů o válečných půjčkách. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni 3.371 Kč 50 h, ohledně zbytku žalobu pro tentokrát zamítl. D ů v o d y: Soud vzal za prokázáno, že žalovaná upsala u banky D. svého času V. válečnou rakouskou půjčku nom. 9.000 K a že tuto válečnou půjčku později dne 3. září 1918 u banky jako právní předchůdkyni žalující strany zastavila a že dostala na ni vyplacenu zápůjčku 6.000 K a že tudíž zastavení válečné půjčky nestalo se z důvodu jejího úpisu nebo nákupu. Nesporným jest mezi stranami, že se odevzdání této válečné půjčky k výměně stalo řádně, a že ze zažalovaných 9.124 Kč připadá na jistinný dluh 5.752 K 50 h a na úroky s vedlejšími poplatky za dobu do 30. června 1924 obnos 2.639 Kč 50 h a za dobu od 1. července 1924 do 30. června 1925 dalších 732 Kč a že daní povinný příjem Salo Sch-a jako přednosta domácnosti žalované za rok 1923 činil 30.000 Kč a že jako přednosta domácnosti nemá více než za 30.000 K nom. válečných půjček, běře soud za prokázáno na základě platebního rozkazu o dani z příjmu za rok 1923 a na základě svědecké výpovědi Salo Sch-a. Přihláškou úředně potvrzenou ze dne 30. června 1925 jest konečně zjištěno, že přihláška válečných půjček o výměnu skutečně a za včas se stala. Dle toho musí žalobkyně dle Šu 15 zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n. odškodňovací dluhopisy, uvedené v Šu 13 tohoto zákona, přijati k úplnému zaplacení kapitálového dluhu zajištěného válečnými půjčkami a nesmí dle Šu 17 (2) téhož zákona, nemá-li se státi § 15 ilusorním před rozhodnutím finančního úřadu, jemuž jedině přísluší zkoušení předpokladů pro výměny, kapitálový dluh vypovědět, neřku-li zažalovati. Nemohlo tudíž býti žalobě, pokud žádá zaplacení jistinného

dluhu, vyhověno a byla, poněvadž na druhé straně není zjištěno, zdali žalované budou skutečně dány odškodňovací dluhopisy, pouze pro tentokrát zamítnuta. Názor žalobkyně, že § 15 zákona čis. 216/24 se vztahuje pouze na lombardování z důvodu úpisu nebo nákupu válečné půjčky, nemá v zákoně opory, jelikož zákon sám pro uplatňování nároku dle §u 15 nečiní v tom směru rozdílu, z důvodové zprávy (tisk čis. 4812 str. 13 odst. 1) naopak vychází na jevo, že zákon bere v úvahu též relombard, tedy také lombardní zápůjčku, která byla poskytnuta bez ohledu na úpis a získání válečných půjček a stala se výhradně ze spekulativního úmyslu, kterémuž zákon dle své celé tendence nechce poskytnouti odškodnění. Stanovíť § 8 zákona jako podmínku nepřetržitě vlastnictví válečných půjček od 28. října 1918, avšak také nic více (viz komentář Dr. Pavel Gans a Dr. Pavel Kafka Stiepers Textausgabe řada 1 str. 35 a řada 1 a str. 32). Naproti tomu musí žalovaná, která sama se odvolává pouze na prvou větu §u 15 zák. 216/24, zaplatiti úroky s vedlejšími poplatky dle §u 15 bez ohledu na to, zdali jí budou dány odškodňovací dluhopisy čili nic, a to dle jasného znění zákona až do splacení zápůjčky, po případě do jejího umoření, předáním náhradních dluhopisů, při čemž řešení otázky, zda dle §u 13 3%ní úroky odškodňovacích dluhopisů od 1. července 1924 patří lombardnímu dlužníku či věřiteli, pokud se týče, zda mají býti súčtovány na další od 1. července 1925 běžící úroky s vedlejšími poplatky z kapitálového dluhu, nehledě k tomu, že žalovaná sama úroky a vedlejší poplatky až do 30. června 1925 uznala za po právu jsoucí a civilní řád soudní nezná odvolání uznání, nespadá již do rámce tohoto sporu. Poněvadž 3.371 Kč 50 h úroků vedlejších a poplatků až do 30. června 1925 není mezi stranami sporno, bylo v tomto směru žalobě vyhověti. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobkyně zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Odvolací soud souhlasí se zjištěním prvního soudu, ale nesouhlasí s jeho právním závěrem. Odvolatelka má za nesprávný právní názor prvního soudu, že § 15 zákona platí také o lombardu, kde válečné půjčky byly dány do zástavy za půjčku poskytnutou k jinému účelu než k upsání válečných půjček, a tvrdí, že toto ustanovení zákona vztahuje se jen na lombard, poskytnutý za příčinou upsání válečných půjček. Svě tvrzení opírá odvolatelka jednak o patrnou tendenci zákona, jednak o to, že by širším výkladem zákona lombardní dlužník byl na škodu zástavního věřitele obohacen. Nutno však souhlasiti s názorem prvního soudu, že § 15 zákona se vztahuje na každý lombard na válečné půjčky. K důvodům prvního soudu, na něž se poukazuje, sluší jen dodati, že nelze seznati rozdílu v tom, zda dá dlužník válečné půjčky do zástavy za zápůjčku k upsání válečné půjčky, či k jinému účelu. O obohacení zástavního dlužníka nemůže býti řeči, poněvadž stejně ztrácí, když za původních 9.000 plnocenných zlatých korun nyní může zaplatiti jen 5752 Kč 50 h. Zřejmým jest úmysl zákona, by škodu nesl částečně i lombardní věřitel. Tomu nasvědčuje také skutečnost, že takové škody z lombardu válečných půjček, za příčinou upsání poskytnutého, budou daleko častější a větší než škoda z lombardu válečných půjček, z jiné příčiny poskyt-

nutého. Přisvědčiti však jest odvolatelce, že zástavní věřitel je podle § 15 zákona povinen přijmouti odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení lombardního kapitálu jen tehdy, když zástavní dlužník o to žádal a když jsou tu ostatní zákonné předpoklady § 15 zákona. Nárok zástavního dlužníka podle § 15 zákona závisí na těchto dvou podmínkách: 1. by žádal zástavního věřitele o převzetí odškodňovacích dluhopisů na úplné zaplacení lombardního kapitálu, a 2. by jeho válečné půjčky byly vyměněny za odškodňovací dluhopisy. Povinnost zástavního věřitele k převzetí odškodňovacích dluhopisů na úplné zaplacení lombardního kapitálu není absolutní. Zástavní dlužník musí o to žádati a musí se nabídnouti, že odškodňovací dluhopisy zástavnímu věřiteli odevzdá. Odškodňovací dluhopisy jsou vlastnictvím zástavního dlužníka, ten si je může ponechat nebo žádati, by zástavní věřitel je převzal na úplné zaplacení lombardního kapitálu. To plyne jasně z ustanovení § 14 zákona, podle něhož zástavní věřitel je povinen na vyzvání dlužníka předložit válečné půjčky k výměně za odškodňovací dluhopisy a přijmouti pak odškodňovací dluhopisy na místě dosud zastavených válečných půjček, po případě i obmeziti lombardní zástavu na míru obchodního krytí, i když tomu dřívější ujednání odporuje, tedy i vydati část odškodňovacích dluhopisů, pokud převyšují míru obchodního krytí. Povinnost zástavního věřitele k převzetí odškodňovacích dluhopisů na úplné zaplacení lombardního kapitálu, závisí tedy především na vůli zástavního dlužníka a zástavní dlužník musí tuto svou vůli projevit a odškodňovací dluhopisy zástavnímu věřiteli odevzdati a, dokud jich nemá, se zavázati, že je odevzdá, až je dostane. Odvolatelka tvrdí, že žalovaný ji dosud nežádal, by převzala odškodňovací dluhopisy na zaplacení lombardního kapitálu. První soud neučinil o tom žádného zjištění. Žalovaný tvrdí jen, že odvolatelka je povinna přijmouti odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení lombardního kapitálu a že v případě pro ni nejpriznivějším mohla by odvolatelka jen na ní žádati úroky. Toto tvrzení žalované nelze vykládati za projev, že žádá, by odvolatelka odškodňovací dluhopisy na zaplacení přijala, neboť smlouva podle § 15 zákona je smlouvou oboustrannou a nejasný projev žalované musí se vykládati podle druhé věty § 915 obč. zák. v její neprospěch. Jinak žalovaná ani netvrdila, že by byla žádala na odvolatelce, by odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení kapitálu přijala, a zvláště že by to byla žádala před podáním žaloby. Účinek takového žádání závisí ovšem na tom, dostane-li zástavní dlužník za válečné půjčky odškodňovací dluhopisy. Odvolatelka předložila na vyzvání žalované válečné půjčky k výměně a žalovaná podala skutečně v čas přihlášku k výměně, ale v přihlášce jest uvedeno, že doklady budou později dodány. Byly-li tyto doklady později dodány čili nic, bylo-li o přihlášce již rozhodnuto a jak, o tom není ve sporu zmínky. Rozhodnými jsou okolnosti, žádala-li žalovaná a kdy o to, by odvolatelka odškodňovací dluhopisy převzala, dodala-li scházející doklady ku své přihlášce a je-li o této přihlášce a jakým způsobem rozhodnuto. Poněvadž tyto okolnosti první soud nevzal na přetřes, nemohl dospěti k správnému právnímu posouzení věci. Podle § 182 c. ř. s. bylo jeho povinností, přidržeti strany k údajům a důkazům

o těchto okolnostech pro spor rozhodných. Neboť nežádala-li žalovaná již před podáním žaloby o to, by odvolatelka odškodňovací dluhopisy na zaplacení převzala, nelze uznati, že nebyla odvolatelka oprávněna zažalovati celou lombardní pohledávku marně upomínanou. Názor prvního soudu, že tomu brání odstavec 2 §u 17 zákona, je mylný. Ustanovení toto předpisuje, že výpověď kapitálové pohledávky, daná před účinností tohoto zákona, je neúčinná, nebyla-li pohledávka do účinnosti zákona zaplacená nebo její zaplacení pravoplatným soudním rozhodnutím uloženo. Tuto výjimku nelze extensivně vykládati, nemělo by to za účinnosti tohoto zákona již smyslu, když zástavní dlužník má podle § 15 zákona právo žádati, by zástavní věřitel přijal odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení kapitálu. Může-li tedy zástavní věřitel, jak dokázáno, pohledávku vypověděti, může také splatnou pohledávku zažalovati, když zástavní dlužník nevznesl naň nárok podle § 15 zákona. Zástavní věřitel má pohledávku za zástavním dlužníkem, zástavu musel podle zákona vydati a má podle § 14 zákona nárok, by odškodňovací dluhopisy za válečnou půjčku vyměněné dostal místo dřívější zástavy, nechce-li zástavní dlužník odškodňovací dluhopisy si ponechat a lombardní dluh zaplatiti. Odškodňovací dluhopisy dostane na svou přihlášku zástavní dlužník, je tedy povinen na upomínku, by zaplatil lombardní dluh, projeviti vůči zástavnímu věřiteli svou vůli, že žádá, aby odškodňovací dluhopisy převzal na úplné zaplacení lombardního kapitálu. Ne učinil-li tak zástavní dlužník, nemůže žaloba zástavního věřitele, i když zástavní dlužník teprve ve sporu žádání ve smyslu § 15 zákona projeví, nikdy pro tentokrát býti zamítnuta, nýbrž jen řízení může býti podle § 190 c. ř. s. přerušeno. Pro tentokrát muselá by býti zamítnuta žaloba zástavního věřitele, kdyby zástavní dlužník před podáním žaloby svůj nárok podle § 15 vůči zástavnímu věřiteli byl uplatnil. V tomto případě nebyl by zástavní věřitel oprávněn podati žalobu o zaplacení lombardního kapitálu, poněvadž by byla předčasná a tu by ji bylo zamítnouti pro tentokrát. Neohlásil-li zástavní dlužník svůj nárok zástavnímu věřiteli před podáním žaloby, závisí rozhodnutí o zaplacení lombardního kapitálu, když zástavní dlužník teprve ve sporu nárok uplatní, na rozhodnutí finančních úřadů a v důsledku toho je řízení ohledně jistiny podle §u 190 c. ř. s. až do pravoplatnosti tohoto rozhodnutí přerušiti. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

Rekurs žalobkyně. Tato odporuje usnesení, jen pokud jím bylo vysloveno, že § 15 zákona ze dne 30. září 1924, čís. 216 sb. z. a n. se vztahuje na každý lombard poskytnutý na válečné půjčky. Opáčný náhled stěžovatelčin není odůvodněn ani doslovem zákona ani důvodovou zprávou k vládnímu návrhu zákona tisk čís. 4812, ani zprávou rozpočtového výboru tisk čís. 1973. § 1 zákona mluví povšechně o odškodnění poskytnutém vlastníkům válečných půjček. § 15 též nerozpoznává, nýbrž mluví obecně o zástavním věřiteli bez ohledu na to, z jakého důvodu byly mu zastaveny válečné půjčky. Podle důvodové zprávy

má zákon upravití válečné půjčky pro osoby, pro které čtvrtá státní půjčka není výlučným způsobem jich zhodnocení, dále mluví též jen obecně o povinnosti věřitelů, přijatí od určitých dlužníků odškodňovací dluhopisy na zaplacení kapitálového dluhu. Ani zpráva rozpočtového výboru nerozeznává co do důvodu zástavy. Konečně ani zákon ze dne 24. června 1920, čís. 417 sb. z. a n., jakož i důvodová zpráva k němu a další tisky neposkytují opory pro náhled zastávaný žalobkyní. Jest proto vztahovati předpis § 15 zákona čís. 216/24 na všechny případy zástavy. Odvolací soud posoudil věc v tomto směru správně.

R e k u r s ž a l o v a n ě. Odvolací soud vyhradil právoplatnost zrušovacímu svému usnesení jen vzhledem k otázce právě probrané, ale z tohoto důvodu nebylo třeba výhrady právomoci. Kdyby bylo šlo jen o tuto otázku, mohl odvolací soud bez dalšího potvrditi rozsudek. Když však přes to vyhradil právomoc usnesení, jest uvažovati o potřebě doplnění ve směru jím naznačeném. Ze skutečností tam uvedených nevzal soud prvé stolice na přetřes jen první z nich, t. j. zda a kdy žádala žalovaná, by žalobkyně převzala odškodňovací dluhopisy (na zaplacení jistinného dluhu). Co se týče dalších otázek, přihlédl k nim soud prvé stolice tím způsobem, že zamítl žalobu co do jistiny pro tentokráte, t. j. že nerozhodl ve věci před rozhodnutím finančních úřadů, jimž jedině přísluší zkoumati předpoklady pro výměnu válečných půjček za odškodňovací dluhopisy. Nezáleží proto na tom, zda žalovaná dodala scházející doklady své přihlášky, nýbrž jedině na tom, zda finanční úřady svolí k výměně čili nic, neboť jedině v tom případě bude zástavní věřitel nucen přijati dluhopisy podle § 15. Nejvyšší soud souhlasí v podstatě s právním názorem soudu prvé stolice, nepokládaje za nutné zjištění, zda žalovaná požádala před podáním žaloby žalobkyni, by převzala odškodňovací dluhopisy na zaplacení. Tato nutnost nedá se dovoditi z § 15. Tímto předpisem stanoví zákon přesně a určitě povinnost zástavního věřitele přijati dluhopisy ty na úplné zaplacení jistinného dluhu, zajištěného válečnými půjčkami, jsou-li splněny další náležitosti, v první řadě ovšem, by věřitel byl předložil zastavené válečné půjčky k výměně za odškodňovací dluhopisy, což mohlo se státi přihláškou podanou do 30. června 1925. Pro tuto rozepři jest nesporno, že se tak stalo. Jakmile byla tato podmínka splněna, nelze pochybovati o tom, že zástavní věřitel je povinen přijati odškodňovací dluhopisy na úplné zaplacení jistinného dluhu, ať dlužník o to přímo žádal nebo jinak projevil vůli souhlasnou s §em 15. Stačí, jen když věřiteli je známo, že u dlužníka jsou splněny náležitosti §u 15, t. j. přípustna výše válečných půjček i zdaněného příjmu, po příp. byly-li náležitosti ty prokázány, a že dlužník uplatnil nárok, by věřitel přijal dluhopisy na místě placení. Nezáleží na tom, zda se tak stalo před podáním žaloby na zaplacení jistiny, či teprve za sporu, neboť nelze vyčísti ze zákona, že by povinnost věřitelova, upravená v §u 15, byla vázána na určitou lhůtu nebo dobu, naopak je dovoditi z §u 17 (2), že věřitel musí tak učiniti, pokud mu nebyla pohledávka zaplacená nebo dlužníkovi nebylo uloženo její zaplacení právoplatným soudním rozhodnutím. V tomto sporu tvrdila žalovaná uvedené náležitosti již v odpovědi na žalobu, mimo to vzal soud

prvé stolice za prokázáno, že náležitosti ty jsou u ní splněny. Záleží proto jedině na rozhodnutí finančních úřadů, zda budou za zastavené válečné půjčky vydány výměnou odškodňovací dluhopisy. Stane-li se tak, je žalobkyně jako zástavní věřitelka povinna převzít je na zaplacení jistinného dluhu, ohledně jehož je žaloba v každém případě předčasná. Jedině co do útrat žaloby bude nutno zjistiti, zda žalobkyně věděla o tom, že u žalované jsou splněny náležitosti §u 15, zakládající její povinnost k převzetí dluhopisů na místě placení, a že žalovaná chce se zbaviti dluhu způsobem vytčeným v témže §u, již před podáním žaloby, či zda se o tom dozvěděla teprve ze žalobní odpovědi. V onom případě nebude míti nároku na náhradu útrat sporu vůbec, ovšem pokud půjde o částku, ohledně niž byla žaloba zamítnuta, v druhém případě nebude možno odepřítí jí náhradu útrat žaloby, neboť v tomto případě zavinila žalovaná útraty, nesdělivši žalobkyni v čas uvedených skutečností. Soud první stolice odsoudil žalobkyni k náhradě třetiny útrat, neodůvodniv blíže toto své rozhodnutí, zajisté však nepřihlédl ke skutečnosti shora uvedené, ježto se o ní v rozsudku nezmínil. Jedině po této stránce jest uznati nutným doplnění sporu, při němž nepůjde než o zjištění, zda žalobkyně již před podáním žaloby znala ony předpoklady. Jinak souhlasí dovolací soud s právním názorem procesního soudu, nepokládaje názor vyslovený odvolacím soudem za správný.

Čís. 6063.

Ku založení sudiště podle §u 87 a) j. n. stačí — kromě ostatních náležitostí, — prokáže-li žalobce listinami skutečné převzetí zboží. Nezáleží na tom, zda žalovaný dodané zboží také podržel.

(Rozh. ze dne 25. května 1926, R II 140/26.)

Žalobu o zaplacení kupní ceny zadal žalobce na sudišti §u 87 a) j. n. K námitce místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Usnesení první stolice má za to, že dovolaný soud není příslušným, ač náležitosti předpisu §u 87 a) j. n. jsou jinak splněny (pohledávka protokolovaného obchodníka proti obchodníkovi z pohledávky za dodané zboží; průkazy o objednávce a odeslání), poněvadž žalovaný dodané zboží nepřevzal a hned žalobkyni vrátil. S tímto výkladem nelze souhlasiti. Zákonu stačí, když žalobce prokáže listinami odeslání; to znamená skutečné převzetí zboží; naproti tomu není třeba, by žalovaný dodané zboží podržel. Žalovaný nemůže dáním zboží k dispozici zmařiti příslušnost procesního soudu, která byla založena objednávkou a skutečným převzetím zboží (Glaser-Unger: nová řada č. 7689).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně uvádí, že k založení sudiště podle §u 87 a) j. n. kromě ostatních náležitostí, o které tu jde, stačí, když žalobce pro-